

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. n. sau 15 bani rom.

Deprinderi și moravuri străine.

Fondul politic și social, pe care ne răzimăm noi Românii în lupta grea ce fără încetare o ducem, sînt, în primul rînd, bunele însușiri moștenite dela strămoșii noștri. Ear' valoarea acestora se poate evalua nu numai cînd ne gîndim la greutatea, pe care le învingem mulțumită aptitudinilor noastre primite prin sânge, dar' mai ales gîndindu-ne la cele prin care au străbătut antecesorii noștri în vremuri mai vitrige decît cele actuale.

Nu poate fi însă capital destul de mare, din care luând chiar foarte puțin și pe înecut, la urma urmelor se nu se isprăvească. Cît muntele se fie stîncă, și în decursul veacurilor o roade apa moale. Și munți cu vîrfuri ce în cer ajung, spelați au să fie odată! Poporîmpărat au fost odinioară Românii, și astăzi răsleți trăim toți câți dintr'înșii ne coborîm.

Nu noi Românii deci, cei mai mici și mai tineri dintre glorioșii urmași ai lui Traian, putem să fim atât de încredințați, încît să nu ne temem ca în mijlocul învîlmășelii acestei vieți moderne să nu slăbim în caracterul nostru de viață romană. Ales, cînd soarta ne-a condamnat să trăim în nemijlocită apropiere a popoarelor de care sîntem străini prin sânge și aspirațiuni, cînd o parte însemnată din corpul națiunii noastre sîntem siluiți de guverne dușmănoase.

Fără a reflecta în privința aceasta la frații noștri din Basarabia și din Macedonia, vom examina numai arătările ce se ivesc între noi Românii din Ungaria și Transilvania.

Este un adevăr mai presus de orice discuțiune: Exemplul atrage! Nu începe atunci îndoaială, că multe exemple rele ce dîlnic ni-se înfățișează din partea Maghiarilor, numai influență bună nu poate să exercite asupra noastră.

Cînd fără încetare venim în atingere cu deținătorii puterii statului acestuia, cînd ei prin forță caută să ne asimileze, cînd din partea noastră nu s'a făcut încă aceea reacțiune în fața tendințelor, care pe Irlandezi îi făcuseră să fie dușmani englezilor și după-aceia uitară limba maternă și vorbeau pe aceea a asupritorilor lor, — nu e decît natural, ca printre firele trupului nostru să se infiltreze acel microb străin, care se tindă a despărți, a distruge corpul nostru național.

Nu mai așa ne-am pomenit, că au eșit din rîndul nostru oameni care fac treaba protivnicilor neamului românesc. Numai așa în mijlocul Românilor s'au făcut manifestațiuni ce nu firea noastră o exprima, ci-și avea origină străină.

Astfel, ca să nu aducem decît un exemplu ce acum se discută, e actual deci: cazul dlui Ioan Cîrlea din Alba-Iulia. D-sa a luat, ca „bărbat de încredere al Românilor“ o mie floreni dela candidatul maghiar, care prin această donațiune făcută bisericilor și școalelor române, credea a câștiga voturile alegătorilor români.

De sigur, că atunci cînd a primit banii, dl Cîrlea a crezut, că face un bine națiunii sale: îmbogățesc o instituțiune de cultură română. Numai așa se explică cum și fratele d-sale a împrumutat încă o mie floreni candidatului maghiar, sumă versată tot în fondul bisericesco-școlar, pe care însă Ungurii cădută la alegeri, nu mai voiesc să 'i-o restituie.

Tot așa, Ficiorul popii din Voila a intrat în parlamentul maghiar și apoi în clubul guvernamental cu gîndul, că o să exopereze „câte un bine“ comitatului său, și prin aceasta națiunii sale.

De cît celor care vor să pună în practică un asemenea principiu, trebuie să li-o spunem cu insistență, că nimic nu 'i mai detestabil pentru interesele mari ale națiunii de cît cînd ele se subordineză unor interese mici, locale, — trebuie să spunem acestor oportuniști, că nu binele națiunii îl fac, ci de cele mai multe ori faptele lor se înfățișează ca meschine, ca păcate naționale, trdare chiar.

Trebuie să se lătească peste toată masa națiunii noastre principiile luptei moderne bine înțeleasă: Tînta cea mare trebuie s'o urmadrească cu toții, ear' nu să se abată în luptă pentru a cuceri o redută, care și altminteretrea are să fie câștigată luată fiind cetatea mare. Drepturile, fericirea națiunii nu se „exoperează“ pe prețul abandonării principiului cel mare! A face pentru comună ori comitat „câte un bine“, nesocotind steagul sub care se dă lupta cea mare — pentru fericirea întregii națiuni — va să dîcă a face tîrg rușinos.

Cine ține să se numere între fii credincioși ai națiunii, va fugi de acest tîrg, va com-

bate acele principii de origine străină neamului nostru!

Da, sînt străine. Atîta e mîngăierea noastră pentru păcatele comise deja de fii ieșiți din sinul poporului român.

Și tocmai fiindcă e așa, tocmai pentru că de cu vreme am descoperit stratul cald al acestor principii otrăvitoare pentru noi — acest strat este societatea maghiară, — credem că îndeplinim o supremă datorie de dîrșiști români, atrăgînd atențiunea cetitorilor noștri și vestejind cu toții nu numai acele principii, dar' și pe aceia dintre noi, care aplicîndu-le, fac treaba dușmanilor noștri: slăbesc caracterul antic al romanității noastre, comit păcate ce lovesc în demnitatea națională.

Nu! Nimic să nu luăm din ce poartă timbrul unguresc! Cultura lor este falsă, obiceiurilor lor sociale, electorale și politice mai ales, sînt în contradicție cu morala.

Ținîndu-ne departe de ei, combatem tot ce vine din parte-le, combatem o școală rea ce vrea distrugerea noastră.

Nu mai astfel vom sta sus și mîndri, numai așa ne vom păstra însușirile bune, care strămoșilor noștri le-a fost o cetate atît de tare, vom rămînde Români voinici chiar cînd Kulturgyletul va fi de o sută de ori mai tare decît e aș și cînd s'ar face pe fiecare an câte o lege ca aceea a Kisdedóvurilor.

Să ne gîndim, că trebuie să luptăm mereu pentru a arăta trăinicia vitei romane, care și aici în Carpați, ca și pretutindenea, și-a păstrat cea mai mare virtute a sa: nu se asimilează! Și nu noi, pentru a ne contopi într'un neam turanic, vom desmînji acesteia.

Punînd cauza cea mare, interesul național mai presus de toate celelalte deșertăciuni, să nu ne fie frică: cetatea lăsată nouă de strămoșii noștri, de nimeni n'are să fie cucerită.

O „alegere“. Precum comunică „Gazeta Transilvaniei“, todeauna bine informată de precele ce se petrec la curtea episcopoească din Arad, candidatul cel mai agreeat pentru postul de vicar al consistorului ortodox român din Oradea-mare va fi protosinghelul Iosif Goldiș.

Astăzi ni-se comunică din Arad, că Joia trecută după-ameași s'a făcut alegerea și

părintele Goldiș a primit 42 voturi; 3 bile au fost albe. — Sinodul eparchial din Arad și-a încheiat sesiunea, ieri Vineri la 12 oare din zi.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 18 Aprilie st. v.

Regularea valutei.

Lui „Narodni Listy“ 'i-se scrie din Viena, că proiectele de lege despre regularea valutei întîmpină greutăți în parlamentul austria c. Contele Taaffe va lega de ele cestiunea de cabinet. El susține, că votarea lor nu se poate amîna, de vreme-că guvernul unguresc amenință, că la cas contrar va regula independent sistemul său monetar.

Conferența starcevicenilor.

Din Fiume se mai telegrafează, că partidul starcevician și a ținut conferența sub prezidiul baronului Rakovino în casele lui Barcici. La 28 l. c. conferența a fost închisă. S'a enunțat, că este datorința tuturor Croaților a lucra pentru ideea unirii tuturor Croaților. Mai departe s'a hotărît solidaritatea cu Cehii-tineri și cu deputații sloveni și croați din parlamentul Austriei. În fine s'a redactat un manifest electoral.

Din parlamentul Austriei.

În ședința dela 28 l. c. a casei deputaților s'a cetit recercarea tribunalului din Viena de a suspenda imunitatea deputatului Pernerstorfer, acusat de crima conturbării ordinii publice, comisă prin două discursuri ținute în adunări publice. Tot atunci a prezentat Cehii-tineri Tilscher propunerea de a da în judecată pe ministrul de justiție, contele Schönborn. Propunerea este iscălită de 41 deputați.

Din parlamentul maghiar.

Despre ședința dela 28 Aprilie n. a camerei maghiare, ședință în care s'a dat atacul cel mai înverșunat în contra proiectului de indemnizare, se scrie:

Cel dintău orator, Helffy Ignátz, vede signatura situațiunii în faptul, că guvernul într'un singur an este nevoit să ceară indemnizare a doua-ooră, și să discute două proiecte de budget. Dîce că aceasta este un semn de slăbiciune invederată a capacității de om

de stat a primului ministru. Crede de altfel că în dosul acestei cereri a primului ministru este un gînd ascuns. Ori-cum ar fi, opoziția nu se va lăsa însă amăgită, ci își va face pînă în capăt datoria. Mai întreabă dacă primul ministru în adevăr are de gînd să modifice regulamentul camerei? Previne pe guvern, că independentiștii numai la acest cas vor arăta ce va să dîcă obstrucționismul adevărat. Vorbesce despre sərbarea lui Radetzky, dîcînd că Szapáry s'a arătat foarte slab Maghiar și ministru fricos, cînd n'a invitat pe M. S. Monarchul să trimită delegație la desvîlirea statuii eroilor martiri din Arad, și s'a dus la Viena să participe la o sərbare svartzgelbistă.

Termină propunînd respingerea proiectului de lege cerut de guvern.

Contele Apponyi respinge proiectul de indemnizare în numele partidului său. Arată că de infructuoasă este întreaga activitate a actualului guvern, cum mai ales de 19 luni nu s'a făcut absolut nici un bine pentru țeară, cu toate-că majoritatea nu se poate plînge de loc, că opoziția ar fi pus pedeci. Astfel discuția generală a bugetului n'a ținut decît două zile. Urgează sporierea lefurilor funcționarilor. Polemisează cu mai mulți oratori de ai guvernului, insistînd asupra discursului rostit de Pulszky Guszt. Abordează cestiunea armatei, blămînd purtarea primului ministru în afacerea cu insigniile gendarmilor, și termină arătînd marile deosebiri de principii între partidul național și cel guvernamental.

Celor doi oratori opoziționali le-a răspuns primul ministru Szapáry. El a dîs, privitor la schimbarea regulamentului dietei, că majoritatea se va purta și ea față cu opoziție după-cum aceasta-i va da ocaziune să fie mai espră ori mai domoală. Dacă opoziția va face obstrucționism cu ori-ce preț, majoritatea nu se va intimidă nici ea. Apără apoi atitudinea cabinetului în toate cestiunile socotite de opoziție grave și blamabile pentru guvern.

Au mai vorbit Molnár József și Papp Elek, combătînd fiecare politica lui Szapáry, care dîce că nu mai corăspunde dorinței și aspirațiilor țerii.

Brutalitățile șovinismului maghiar.

Dl Mihail Barbul, proprietar în Mocira, ne trimite următoarea scrisoare, care n'are trebuință de nici un comentariu:

Onorată Redacțiune!

În 22 l. c. călătorind la Nir-Adon în cauză familiară, ajunsei la St.-Georgiu-Abran,

FOIȚA „TRIBUNEI“.

La denii.

Făclii prealuminate în sfesnici de argint, Pe lespezi varșă picuri frumos amirosind; Și-o maică dîce-a jale cîntări prea cuvioase, Din cărți cu veche slovă de pasul vremii roase.

Ci tu ca 'ntr'o poveste privești dela fereastră Și sufletu-ți se perde pe 'ntinderea albastră, C'o boare dulce caldă cuprins'a tale gene, Și ca de somn furată abia te ții a lene. — Ear' toaca mereu sună și maicele cobor, Negrește 'n întunec ceruitu-le stobor; Și vîntul ca 'n vis rupe de clopot glas fărîme Din turla mînăstirii ce stă să se dărîme.

De ce în umbra crucii în fosnet 'de sutauă,

Să plîngă pe Crist în cuie cu inima vîdană? Cînd ceru-așa albastru și clar se ogîndesce; Cînd luna peste lacuri o candelă plutesce; Cînd papura s'apleacă încet încetîșor Și apa 'n crețe valuri cutremurâ ușor? — Nu simți vîntul cum poartă miros de toporași

Chiliei pune-'i crucea și dorului te lași. Căci pletele bogate ce cad pîn' la călcăie Și ochii mari albaștri, nu duc dor de tamăie. Duioș ridici privirea departe spre 'nălțime — Do r' stelele scîlipesce, încolo nime, nime. Pustiu — în iarbă sună de greeri țăriit Și cumpăna fîntăni de mult a amuțit. Atunci sbuciumînd în plînsset a lui Christos mireasă

Încet pe dulcea mână s'ermanu-'ți cap se lasă Căci pus'ai jale-amară de schit și comanac.

În straturi își dau duhul frumoase flori de mac — Și ochii plini de lacrimi duioș ridici spre cer. Dar' te găsești uitată visînd într'un ungher; Și trist în umbra crucii în fosnet de sutauă Îngenunchezi pe lespezi cu inima vîdană. — Ci clopotul rar sună sfîrșitul dela denii, Cînd stinse-s de acuma trecutele vedenii.

Bruxela, 1892.

George G. Orleanu.

S'a dus și toamna!

S'a dus și toamna! Ce goală pare Pădurea veche cu umbră adîncă! De ramuri cuiburi s'anină încă, Ear' iarna tristă prin crengi apare.

De vîntul aspru gonite zboară, Grămești de frunze în silă rupe. Încearcă ele în dar să lupte Sub nori de-aramă ce greu coboară.

Zadarnic cauți perdutul soare. Iernatic, rece și aspru vîntul Colindă, trece 'n sbor pămîntul; La glasul 'i par'că pădurea moare....

Întreagă fire de-acum se perde, În noaptea iernii de veci pustie.... Tresar sub ramuri... au cine scie Vedea-voiu încă pădurea verde?

Bruxela, 20 Aprilie 1892.

A. Simeonescu.

Din viața unui rătăcit.

— Schiță. —

(Urmare și fine.)

Lelea Saveta, așa îmbetrînită și slăbită cum era, ar fi dorit adese-ori să-l mai vadă și acum și să mai schimbe câte o vorbă cu fiul său, pentru care totdeauna veselă 'și-a jertfit odihna, sănătatea și sudoarea muncii sale, cîta vreme el avuse lipsă de îngrijire, de sfatul și de ajutorul ei. Atîta voia dînsa, atîta doria, și nimic mai mult.

Chiar și acestea însă erau acum numai iluzii perdue pentru mîhnita mamă. Niculiță abia numai din pragul ugei sale o mai învrednicia de câte o vorbă, dar' și asta totdeauna de ocară, ca cu atît mai iute să se scape de dînsa; ear' nenorocita mamă, amărîtă pînă în adîncul sufletului său, pleca dela fiul său fără de nici o mîngăiere, lua drumul de-alungul cătră casă cu ochii scîldați în șiroaie de lacrimi.

Fiul ei se făcuse domn, era bărbat deplin. Nimenea nu 'l mai cunoșea însă după nume, pentru-că Nicolae Toma nu mai era. El se desbrăcase de acest frumos nume românesc, și primise prin botezul modern numele de Tavaszy, care, așa se vede, pentru el a trebuit să sune mult mai frumos, mai sonor și mai a domnie, decît „pocitl“ nume românesc, cu care și așa, dîcea el, nu se poate face „carieră“.

Era de 36 de ani, cînd ajunsese judecător tocmai în orașul X..., unde-și făcuse cea mai mare parte din studiile sale; și nu

mai erau nici în giurul lui, nici în depărtare, decît două suflete blînde, care se credeau încă în drept să-l mai cunoască după numele cel vechi. Acestea erau: amărîta lui mamă și nestrămînată lui Eugenia, care împreună cu părinții săi, își dădea silința, ca să-l întorcă earăși la calea de mai înainte, care singură numai 'i-ar fi putut asigura adevărata fericire...

Înzadar; acum era tîrziu. — Pentru el chiar și promisiunea ce făcuse în atîtea rînduri Eugeniei sale, a fost numai un buluc de spumă. Rupesese odată cu trecutul, nu se mai putea întoarce, chiar și dacă ar fi voit-o aceasta.

Din „Român“, ca și din „fiu“, — se alesese o viperă; din iubit și plăcut — el devenise un tiran și cel mai ingrat chiar față cu aceia, care todeauna 'i-au fost cei mai mari binefăcători.

De multe-ori însă norocul chiar și criminalilor li-se arată zimbitor, pentru-că cu atît mai ușor să 'i poată împinge tot mai mult în ispită, și cu atît mai afund să 'i poată isbi în adîncul prăpastiei.

În dirigitoria sa de judecător, el fî în scurtă vreme avansat și transferat la tribunalul din S..., unde geniul răsburării începe mereu să-l persecute și să-l mistue.

Nenorocita Eugenia încă tot mai spera; pentru că ea-l iubia încă cu aceeași dragoste curată, care chiar dela început a avut-o față de dînsul. — Nu tot astfel era însă acum judecătorul!...

El mai mult ar fi dorit acum, să fie aruncat în cel mai depărtat colț de țeară,

numai acolo nu, unde 'i-s'ar mai fi putut ivi vr'un suflet de Român.

Astfel îl vedem deodată devenit un dușman declarat și neîmpăcat al neamului său, fără că să-și poată da el însuși seamă de cauze. Și nu doria acum nimic mai mult, de cît să-și scie șters neamul pentru totdeauna din sirul altor popoare.

Soarta însă, bag seamă, așa a voit, ca el; tocmai acolo să fie permutat, unde țaranul român se simte mai acasă și unde fața lui todeauna pare mai senină și mai inteligentă; — tocmai această împrejurare însă era pentru hidusul judecător o tortură, ce rodea adînc la inima lui.

Sciindu-'l acum într'o asemenea stare sufletească, nici nu-'i vine par'că să te miri, dacă el, chiar și atunci, cînd nenorocita lui mamă, după o călătorie obositoare de patru zile, — îl căutase odată și în orașul S..., — nici n'a primit-o în casă, ci 'i-a spus-o verde, cu cuvinte aspre și muștrătoare, că el nu mai vrea să scie de dînsa!...

Acum singur numai la Eugenia se mai gîndia din cînd în cînd: cum ar pute să 'și-o șteargă pentru totdeauna din inima sa?

Asta însă nu era nici chiar pentru el un lucru așa de ușor. — Și dacă totuși a putut-o face, atunci răsburarea n'a putut multă vreme să întîrzie pentru dînsul.

Începuse să umble în familia unui perceptor, unde îi plăcea mult de Vilma, una dintre ficele acestuia, și unde, dealtminteret, și el era todeauna bine primit. — Se gîndia chiar la un pas serios și nu întîrzi, de a-i cere mîna.

unde m'am dat jos din tren, ca s' mi continuez calea cu căruța.

Întâind în sala gării, și tocmindu-mă cu un cărușar am dat în vorbe cu mai mulți oameni locuitori din numita comună.

Aici am dat de un cas revoltător. Condeiul îmi tremură în mână de indignațiune, și inima 'mi-se stringe de durere, când vreu să descriu acel cas.

Unde sântem? În centrul Eu-opei culte, sau în Câmpiile Mongoliei?

Să spună faptul însuși:

În 11 l. c. la 12 oare din zi, preoteasa din St.-Georgiu-Abran, doamna Elisabeta Szilágyi născ. Jóbán, era la gară, așteptând sosirea trenului împreună cu un public destul de numeros din loc și din comunele vecine.

Doamna preoteasă, un suflet nobil, o românească blândă, iubită și stimată în tot cercul cunoștinței sale, a conversat cu vreo doi țărani români din comuna Érkenéz.

Ei vorbiau negenați în dulcea lor limbă românească. Între acestea, vine cătră ei învățătorul dela școala comună din St.-Georgiu-Abran (școala de concurență față de școlile confesionale gr.-cat. română și rom.-cat.) cu numele Szombaty Imre, cu atențiunea așintită spre mica societate română.

D-na preoteasă se retrage dela oamenii cu care conversease.

Numitul învățător, ca răpit de acces de frenesie îi atacă pe pacinici Români din Érkenéz cu următoarele:

Acea brutalitate o spun aici în ungurește din vorbă în vorbă, precum 'mi-s'a comunicat:

„Mifélek kendtek? Oldhok kendtek?”

— *Mi köze az úrnak hozad? mi oldhok vagyunk.*

— *Hogy mernek kendtek itt Magyarországon oldhul beszélni? b... a kendtek istenét! Itt Magyarországon vannak, magyar vért szívnak, magyar kenyeret esznek. Ti szípolok, eredjetelek Oldhországra, a kusztikokba, — Akasztófára való mindazok, kik titeket arra tanítanak, hogy ti oldhok vagytok, és az oldártól azt haszadják nektek, hogy ti oldhok vagytok? Ott szeretnélek látni midnyájakot az akasztódnál, de még ott sem sajnálnám agyonütni őket mint a kutyákat, hogy hamarabb megdöglöjjenek és ne hiszanak meg itt a magyar szírdn.*

Pe românește:

— (Ce s'nteți voi? s'nteți voi Valachi?)

Ce se ține asta de Dumneata! Noi s'ntem Români!

— Cum cutezați voi a grăi aici în Ungaria românește? (aici a urmat o injură groaznică ungurească, pe care nu o traduc.) Aici s'nteți în țara ungurească, sugeți sânge maghiar, mâncați pâine ungurească. Voi lipitori, cărați-vă în Valachia, în colibe. La spânzurațoare cu voi, și cu toți aceia, care pe voi vă învață, că s'nteți Valachi, și dela altar vă mințesc, că s'nteți Valachi. 'Mi-ar plăce să-i văd pe toți în spânzurațoare, ba încă și acolo 'i-aș toca în cap, ca pe nisce câni, ca se peară mai curând, să nu se îngrase pe unsorea maghiarilor.)

Îmbătut de furia diavolească, se îndreaptă acum infamul „betyár” cătră doamna preoteasă, care vâdând, că o s' fie și ea atacată, îl previne cu blândețe, dîcându-i cu lacrimi în ochi: „Kérem tanító úr ne bántsa az oldh nemzetet és saegény férjemet, eleget szenved-

nek ök ártatlanul. Nem vétenek ök senkinek azsal hogy oldhul, anyanyelvükön mernek beszélni.

„Ki vagy te? Szilágyiné vagy te? Oláh papné, te pinnass, te aljas asszony te k... a b... én a te szentedet megtanítjuk mi a te férjedet! Oláh iskola kell nektek? Még a salát is kidöntöm, hogy ne tanuljatok oldhul.

Pe românește:

„Te rog dle învățător, nu ataca națiunea română și pe bărbatul meu, sufer ei destul nevinovați, ce gresesc ei cu aceea, că cutează a vorbi în limba lor maternă românească!”

„Cine ești tu? Szilágyioaie ești tu! preoteasa valachă? Tu miserabilă, tu muiere dejosită, tu prostituată!... sfântul tui! il vom învăța noi pe bărbatul tui! Școală valachă v' trebuie vouă? Voiu dărma și păreții școliei, ca se nu învățai valahesce!”

Oare este om în lume, care cetind această fenomenală impertinență să nu se scandalizeze în sufletul 'seu? Toate popoarele culte din lume au sentimente de diferență, de cavalerm fața de femei și tot omul onest își ține de datorința a apăra o damă cătră toate împregiurările, a fost rezervat „cavalermismul” maghiar” a insulta în mod atât de brutal pe o damă cultă.

Am ajuns ca în Ungaria femeia română s' poată fi insultată și batjocorită, am ajuns ca „fii națiunii cavaleresci” s' se obrănesc ască înaintea soțiilor noastre?! Am ajuns ca un ștregar, expontura culturii maghiare, mai infam decât un hoț de codru, vine și fatjg răpescce aceea ce e mai scump în lumea aceasta: onoarea, calcă în picioare aceea ce e mai prețios iubirea, credința femeii române cătră limba sa, cătră soțul seu.

O s' vedem acum, că națiunea cavalerescă ce satisfacțiune va da unei matrone române, care e insultată chiar în momentul, când dovedesce o virtute vrednică de recunoștință și stima oamenilor.

Casul descris l'am auzit dela mai mulți poporeni indignați, chiar m'au informat și despre aceea, că tot înaintul Nirului e sgduiut sub impresiunea acestui scandal.

Ca s' mă conving, că oare adevărate s'nt lucrurile acestea, m'am dus la dl preot Szilágyi, unde doamna preoteasă, inundată în lacrimi 'mi-a spus, că nu se poate descrie în ce mod brutal și infam a atacat o numitul învățător. Asemenea m'am dus la șeful gării ca s' mă informez, care 'mi-a mărturisit că toate ce le-am descris s'nt tristă realitate în adevăr. El le-a auzit toate, s'a retras inse, și quasi s'a ascuns, căci intr'atăta l'a revoltat impertinența dascălului de s'a temut, că dând față cu el îl spintecă la moment.

Aceasta s'a întâmplat onor. redacțiune în 11 Aprilie 1892 în Ungaria.

Această infamie a s'vîrșit-o un dascăl maghiar, o expontură a culturii naționale maghiare între Români.

Și în spiritul acesta lucrează organele statului maghiar în părțile aceste — cu astfel de mijloace se câștigă merite pentru ideea de stat maghiar. —

Protopretorul a smuls și a tras cu forța de pe păretele școliei române din St.-Georgiu-Abran tabelele române, și le-au ascuns în podul casei comunale unde s'nt și acum.

Notarul comunal, din Nir Adon a avut vorba catezantă de a propune și dispune ca în adunarea comunală în casa comunei ca

nime s' nu vorbească rumânește, și care ar cuteza, s' fie pedepsit cu amendă de 5 fl. —

Pentru cele scrise aici eu garantez cu subscrierea numelui meu propriu și rog pe Onor. Redacțiune se aibă gentileța de a trimite câte un exemplar din n-rul „Tribunei” în care se va publica corespondența aceasta, d-lui ministru president, d-lui ministru de culte, d-lui comite-suprem al Szabolcsului și d-lui inspector regesc de școale, tot din acelaș comitat ca s' vadă ce roduri aduce politica ideii de stat maghiar, să vadă cum se exprimă spiritul cultural „cuceritor” al maghiarismului, și se înțeleagă ca se umple măsura răbdării, și trebuș s' ne facem socoteală cu barbarismul ce crește în urma sistemului politic creat de susținătorii ideii de stat maghiar.

Mocira, în 27 Aprilie 1892.

Cu toată stima:

Gavrul Barbul,
proprietar

Școlile în România.

(Statistica învățământului primar urban.)

Din statistica învățământului primar urban se constată mai întâiu că diferența între numărul copiilor cu vîrstă de școală și acei cari urmează la școală nu este așa mare ca la școlile rurale. Așa de exemplu: în județul Argeș numărul copiilor de ambe sexe în vîrstă de școală din comunele Pitesci și Curtea de Argeș se ridică la 1776, pe când numărul celor cari urmează la școală este de 1370. În județul Bacău numărul copiilor de ambele sexe în vîrstă de școală în comunele Bacău, Tîrgu-Ocnă și Moinesci se ridică la 2422, pe când a celor-care urmează la școală la 1828. În Tîrgu-Jiu numărul copiilor de ambele sexe în vîrstă de școală este de 502 pe când a celor cari urmează la școală este 436. În București avem 23360 copii de ambele sexe în vîrstă de școală și urmează 12188. — Se observă că în comunele urbane unde s'nt puțini copii, cea mai mare parte din ei urmează la școală. Așa de exemplu: în Călărași din 930 vîrstnici urmează 919; în Slatina din 95 vîrstnici urmează 681; în Vaslui din 852 vîrstnici urmează 660. Comuna cea mai bogată în școli, în raport cu populațiunea, este comuna Brăila care are 15 școli. Din aceste școli, 8 localuri s'nt în stare bună. Comuna Galați are 19 școli; din aceste numai un singur local se află în stare bună, 15 localuri s'nt trecute ca fiind în stare foarte rea. Comuna Tîrgoviște are 14 școli toate în stare bună. Comuna București are 60 școli, din care 27 pentru băieți și 33 pentru fete.

Clasa cea mai populată este de ordinar clasa I-a: așa în clasa I-a a școliei nr. 6 din Brăila numărul copiilor este de 176. În clasa I-a a școliei nr. 15 din București este de 157, în clasa I-a a școliei nr. 1 din Bacău este de 140 etc. Școala cea mai populată este școala nr. 11 din București care numeră 321 copii; școala nr. 2 din Turnu-Severin, 372; școala nr. 4 din Ploesci 320; școala nr. 2 din Iași 300 etc.

Dintre școlile de fete cea mai populată este școala nr. 25 din București cu 269, școala nr. 1 din Călărași 261, școala nr. 1 din Brăila 204 etc.

Dintre toate localurile de școală cel care a costat mai mult este acel al școliei nr. 10

din București, care costă 195.000 lei. În Giurgiu școala nr. 2 de băieți unde este și școala nr. 2 de fete costă 160.000 lei. În Craiova se află un local de școală pentru care s'a cheltuit 100.000 lei. În Brăila pentru școala nr. 2 s'a cheltuit 69.000 lei.

„Timpul”.

Limba română în bisericile din Macedonia.

(Raport special al „Tribunei”.)

Tîrnova, 13 Aprilie.

Orășelele Tîrnova și Magarova s'nt atât de învecinate, încât se pot considera ca formînd un oraș. S'nt despărțite numai de un pârâu. Ele s'nt așezate la poalele muntelui Peristeri sau Barnu (înalț 2600 metri*), la o depărtare 4½ kilometri de Bitolia spre N. W. Fiecare din aceste două orășele numeră câte 400 familii și mai bine, toate de origine română; dar o parte însemnată din ele țin așa de mult la grezism, încât se dau drept familii grecesci, deși nu întrebunțează între ele și în casele lor decît limba română. Tîrnova și Magarova s'nt considerate de agenții elenismului și de greci ca baluarde al sentimentului grecesc în Macedonia. Aci s'au înființat de timpuriu institute de instrucțiune, care însușiau și răspundeau sentimentele și ideile grecesci. S'nt și școlile românești de ambele sexe; chiar cea de băieți din Tîrnova este cea dintâiu școală românească înființată în Turcia; ea datează dela anul 1864.

Școlile românești naturalmente au fost silite a se lupta cu opoziția energică ce școlile grecesci creau cestiei naționale române. Au ajuns însă a deștepta într-o mulțime de familii rătăcite dorul de limbă.

La Tîrnova anul trecut, la 21 Iulie, Românii au voit să cînte un *Te-Deum* spre semn de recunoștință cătră Maiestatea Sa sultanul Abdul-Hamid Gan Hazi, iubitul nostru suveran, pentru iradeaua imperială ce se emanase și prin care se acorda tuturor Românilor din Turcia, libertatea de a se ruga lui Dumnezeu în limba lor. Dar din cauza instigațiunilor Beatitudinii Sale noul patriarh ecumenic Neofitos, atunci arhieru al Pelagoniei, acest *Te-Deum* n'a avut loc. Forța armată intervenise și oprea pe români de a oficia în biserică în limba lor. Cu ocaziunea aceea unul din preoții orașelului, anume părintele Sterie Haida ridicase stîndardul românismului și începuse a înlocui în biserică limba greacă prin cea română. Mare fu mînia arhierului de atunci în contra acestui preot, mai ales se infuriă de teamă, că fapta lui s' nu fie imitată și de ceilalți preoți, și întemplantu-se una ca asta, la ce s'ar fi redus baluardul elenismului? De aceea părintele Sterie Haida fu chemat la metropolia din Bitolia, unde fu primit cu cele mai aspre reproșuri și spre pedeapsă l'a făcut argos, adică suspendat de funcțiile religioase pentru un timp nedeterminat. În van mai mulți cetățeni români cerură dela arhieru libertatea preotului, pentru-că fapta lui nu era un ce contrar canoanelor bisericești, nici în contra spiritului evangheliei creștine. Dar arhierul se arătă implacabil. După plecarea B. S. Neofitos veni în eparchia Pelagoniei prea sfințiu sa Alexandros. Acesta promise tîrnovenilor, că în inspecția ce va face prin lo-

*) Unul dintre cele mai înalte vîrfuri ale Pindului.

calitățile dependente de eparchia preasfinției sale trecînd prin Tîrnova va chîma să officieze pe preotul suspendat Haida.

La deciziunea arhierului o parte din Tîrnoveni grecomani protestară și formară un partid de opoziție, avînd ca conducători foștii efori ai bisericii, și anume: dl Ianachi Cipu și Mihalache Iosif. Acest patriot ultragrec făcuse o propagandă în contra primirii preotului Sterie Haida, sub cuvînt că nu poate fi bun creștin și fidel bisericii ecumenice, dacă 'și-a arătat simțămintele sale autieniste și în favorul cauzei române, care e contrară elenismului.

P. S. S. Alexandros aflînd de discordia, care se ivise printre cetățenii din Tîrnova mereu înțărjia inspecția ce proiectase să facă. Însă la urmă cedînd la insistențele majorității compusă de adevărații români și de unii din grecomani veni la Tîrnova la 9 l. c. și ordonă preotului Haida ca a doua zi, în ziua de Sfânta Maria de Pasci, să officieze împreună cu Pres. S.

Ar fi prea lung a înșira aci toate scandalurile provocate de opoziție în contra chiar arhierului. L-au bănuț, că ar fi fost sedus prin mită, că în ascuns a dat mîna cu Românii etc. Sus dîjiși șefi ai opoziției au mers până acolo ca să ceară chiar cont arhierului de fapta sa, la care act Pres. S. răspunse: Ce s'nteți oare patriarhul din Fanar pentru a mă judeca?

Acum când preotul Haida îndeplinește toate cele religioase, certele și desbinările se accentuează din ce în ce mai mult și vom vedea ce sfîrșit vor avea.

Sărmanii de preoți români nu cutează a arăta în public simțămintele ce-i animează, căci s'nt expași a rămănea pe drumuri, dacă nu pedepsii prin exilări și alte suferințe. Așteptăm cu cea mai mare impaciență deslegarea cestionii bisericii naționale, prin numirea și aprobarea unui episcop românesc, și astfel să fie substrași bieții români de prigonirile acelora, care s'au vîndut unei cauze străine.

I. C.

CRONICĂ

Archiducele Wilhelm, inspectorul general al artileriei a sosit aseară cu trenul dela oarele 10 în Sibiiu. La gară a fost întîmpinat de șefii autorităților civile și militare și de primarul orașului. Alteța Sa imperială și regală a descins în hotelul „Neurier”. Astăzi Alteța Sa a eșit la oarele 8 dimineața, însoțit de generalii bar. Szveteney și bar. Pach și suita, ca se inspecțeze regimentul de artilerie de aici.

Contele Alexandru de Hartenau, fost principe al Bulgariei, este înaintat în avansamentul dela 1 Maiu a. c. la rangul de general-maior și comandant al brigadei de infanterie din Graz.

Avansamentul din Maiu. Maiestatea Sa a numit cu rangul dela 1 Maiu a. c.: generalii-maiori pe colonelii E. cavalere Engel, comandant al brigadei de cavalerie nr. 12 din Sibiiu și St. Reviczky de Reviznye, comandant al brigadei de honveți din Sibiiu. Colonel pe locotenent-colonelul Iosif Boier, dela regimentul de infanterie nr. 31 în Sibiiu. Locotenent-colonel pe maiorul Alexandru Lupu, dela regimentul de infanterie nr. 64. Maior pe căpitanul Temistocle cavalere de Reg. 1, dela regimentul de infanterie 41 la regimentul de infanterie 64. Căpitan cl. I. pe căpitani cl. II. Victor Niegovan din statul maior-general, G. Petrovan din regimentul de infanterie nr. 52, Vasile Spărișu din reg. de infanterie 64, Vasiliu Rusz din regimentul de infanterie nr. 62, Simion Drăgan din regimentul de infanterie nr. 63, Dănil Badesco din regimentul de infanterie nr. 5 și Nic. Chintoanu din regimentul de infanterie nr. 5. Locotenenți pe sublocotenenți Cornel Cosgaria din regimentul de infanterie 64 și Traian Băcilă din reg. de inf. nr. 33.

Președinte al tablei regesci din Oradia-Mare a fost numit în locul decedatului Zădor Gyula președintele de secție Ritook Zsigmond dela aceiași tablă.

Seire militară. Dl Dr. Iuliu Grecu, medic comunal în Rășinari, este numit medic de asistență în rezerva honveților.

Producțiunea sodalilor români din Sibiiu. Amintim cetitorilor noștri că mîne seară se va da producțiunea anunțată a sodalilor români din Sibiiu în sala dela „Gesellschaftshaus”. Serata promite a fi foarte interesantă. S'au dat cele mai de laudă sfîrșiri pentru-ca publicul, care va cerceta această producțiune, s' rămână satisfăcut de progresul ce tinerii noștri sodali au făcut pe terenul social-cultural.

Președintele camerei de comerț din Brașov. Carol Fabricius, ales de către camera de comerț în Brașov președinte, a fost întărit în această funcție de ministrul comerțului. Decretul a apărut ieri.

Omor din pricina aurului. Archiducele Wilhelm plecînd din Cluj, a dat doi galbini la darabanți dela Hotelul Hungaria. Cei doi darabanți însă nu s'au putut înțelege asupra împărțirii aurului. S'au luat deci la ceartă, dela ceartă la bătaie, în de-

Între aceste însă primesc o ultimă scrisoare dela Eugenia, care îi cerea „ultimul cuvînt”, îi mai aduce în odată aminte de cele din trecut, de promisiunea, ce amîndoi 'și-o făcuseră reciproc acolo în umbra grădinei, unde amîndoi atât de fericiți se simțiau odinioară; accentuează suferințele sale mistuitoare, ce ea le îndură numai pentru el, care astăzi 'i-se pare atât de ingrat și fără de inimă.

Asta îl sgduie și pe el, și se produce într'însul noua torturi, cari îl deprimă cu totul.

Dar în cele din urmă, el se hotărăse să dea victimei sale nevinovate „ultimul cuvînt”, ultima lovitură de moarte, răspun-dându-i scurt, că el „de toate nimic nu mai vrea să știe!”

Lovitura îi succede; pentru-că din momentul acesta, nenorocita Eugenia care până aci numai pentru el a mai trăit, despoiată mizelesce de ceea-ce poate fi mai scump pentru un suflet nobil de femeie și zdrobită de suferințe, cade într'o boală grea, din care numai moartea singură mai putea s'o scape. —

El devenise acum un adevărat criminal, și nu se mai gândia, că și faptele sale pot încă să fie răsunate și amar pedepsite.

Ce mai avea dar s' s'vîrșească după toate acestea?

De multe era acum capabil, pentru-că tot bunul moral, dacă va fi existat în el vre-odată, dispăruse dintr'însul pentru totdeauna; pentru-că așa se vede, n'au fost într'însul cultural niciodată deopotrivă — nici mintea, nici inima. —

Încă dela început își luase la sine un servitor de Ungur, care-l distrăgea în lungile seri ale negrei sale singurătăți, prin povești despre „csikós” — și despre haiducii „Alföld”-ului. —

Se împliniau tocmai doi ani, decînd era așezat aici în orașul S., și încă tot singur, pentru-că și Vilma își căutase fericirea în altă parte.

Avea două odăite simple într'un parter din strada Măclariilor, — una pentru sine, ear' cealaltă pentru servitorul seu; și nimeni altul, afară de cei doi, nu 'i-a călcat pragul, cîtă vreme el a fost în viață. —

Familie ori societate românească n'a voit să cunoască în tot timpul seu de judecător.

Dar în cele din urmă, chiar și în familiile și în societatea maghiară, unde atât de bine a trebuit să se simță, începuse a deveni un ghimpe veninos, pentru-că purtarea lui imorală, până și în cercurile cele mai largi ale societății, devenise un secret public.

Acasă ca și în oficiu, în familie ca și în societate — altă limbă nu voia să cunoască, decît cea maghiară. Limba micii sale, în-tocmai ca pe nefericita sa mamă, — el de mult 'și-o făcuse uitată. —

Si dacă totuși oficiul lui de judecător îl mai silia câteodată să pronunțe și câte un cuvînt românesc, aceasta o făcea totdeauna împorocînd numai venin din inima sa hidoasă.

De câte-ori ochii lui înșălbătociți se în-tălniau cu ai vre-unui țaran român, care numai silit venia să urce treptele tribunalului, pentru-

ca s'și vadă de vre-o cauză înfundată acolo de ani de zile, totdeauna bietul om era întîmpinat de tonul turbat al judecătorului:

„Dar” tu, căne ce ma vrei?! —

„Dreptate domnule”, — îi răspundea țaranul; — „noi nu cerem dela domni, decît dreptate”. —

„Da!” — îi sbiera cu furie judecătorul, — „câni s'nteți voi cu toții, pentru cari și lanțul e prea splendidă podoabă! o —

Tocmai multă vreme înse n' i-a fost dat nici lui, ca s' împartă astfel de dreptate între muritorii prigonii de dînsul. — Un an mai trece încă la mijloc, și judecătorul, lovit și zdrobit de o boală grea și incurabilă, cade la pat, de unde numai mort a mai putut fi ridicat. —

Veri și primăveri se perindau una după alta, și bolnavul numai ca un mort viu avea dreptul să le contempleze din patul durerilor, de care, afară de servitorul seu, nimeni altul nu se mai apropia.

Suferințele lui erau groasnice; vaețele și țipetele lui erau auzite și de trecători, cari făcându-și cruce, treceau în calea lor mai departe.

Era prin anul 1886.

Vîntul furios al toamnei, care departe de trunchiurile lor, arunca prin aer frunzele copacilor până prin câmpurile lipsite de verdeață, — șuera fioros la fereastra bolnavului căruia înșeși rațele soarelui, dacă mai străbăteau câte-odată până la patul lui, 'i-se păreau tot atâtea suferințe, cari îi străpungeau inima din toate părțile.

De odată intră în odaie un subaltern al seu, care-i aduce o hîrtie încadrată în negru. Era anunțul de moarte al Eugeniei, care tocmai înainte cu trei zile murise în brațele mamei sale. — O veste, care în durerile lui nemărginite, îi sfîșia inima în mii de bucăți; pentru — că numai acum îi trecu pe dinaintea ochilor sei turburați întreaga scenă a trecutului seu. . . .

Ce bine 'i-ar fi prins acum, ce mult 'i-ar fi ajutat în mijlocul durerilor sale-un singur cuvînt al Eugeniei, o singură șoaptă de mîngăiere! . . .

Înzadar! acum era târziu.

Porunci, așa încetșor, servitorului seu, ca s' scoată din lădița cea de nuc un teanc de scrisori. . . . și s' le ardă înaintea patului seu; ear' pentru sine ceru, tot de acolo, o sticlută cu fluiditate. . . . și — o beu. . . .

Cineva bate la ușă. Ea intră; — o bieată țerancă, cărunță și gârbovită de greutatea anilor, de mulțimea suferințelor. — Era lelea Saveta, mama bolnavului; însă — prea târziu. . . .

El abia putu s'și mai dîcă:

„Ertare, ertare celui rătăcit!”

Apoi închise ochii, bolborosind încă cuvintele:

„Oh, dacă îi neamului românesc ar pute să fie ferii de asemenea ispite!” —

Cluj, 2 Aprilie 1892.

Ioan Brânda.

Societate de asigurare pe viață

la LIPSCA

fundată pe reciprocitate la

Starea de asigurare cu finea
anului 1891**358 milioane marce,**
averea cu finea an. 1891**94 milioane marce.**Suma de asigurare
plătită până la fin.
anului 1891

66 mil. marce.

1830.

Celor asigurați li-s'a numărat

anual dividende

în calcul diametral drept
premiu anual ordinar

dela

1880—1889 41%

1890—1892 42%

[2243] 2—3

Representant
generalNeatacabilitatea
POLIȚELOR
de 5 ani.Toate excedentele
li-se compet asiguraților.pentru țările de sub
coroana ungară

H. F. ROBITSEK, Budapest V., Dorotheagasse 5.

5—10 florini

șilnic, câștig sigur fără
capital și fără risico oferă o bancă
bine acreditată fiecărui, chiar și în
cele mai mici sate, prin vinderea
losurilor, concesionate de lege, pe
lungă modalitățile de plată cele mai
favorabile. [1783] 9—10

Oferte sub „LOSE“ la

I. Danneberg, Annoncen-Expedition,
Wien I., Kumpfgasse Nr. 7.A apărut și se află de vânzare
la Institutul Tipografic în Sibiu**SAVITRI.**

Povestire indică din Mahabarata.

Traducere

de

G. B. Duică.

Cu o prefață de Ioan Slavici.

Prețul unui exemplar:

25 cr. = 50 bani.

(Cu trimitere pe post 5 cr. porto).

Toemai a apărut:

Clara Milică

Novelă

de

I. Turghenev.

Traducere din limba rusă
de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiu.

Moll's Seidlitz Pulver

(Pravuri-Seidlitz ale lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare șatulă este provădută cu marca
de scutire și cu iscălitura lui A. Moll.

Efectul vindecător durabil al pravurilor-Seidlitz ale lui A. Moll contra
celor mai cerbicoase boale de stomach și de pânțec, sgăriuri și arsură
de stomach, obstipație habituală, boale de ficat, congestiuni de sânge,
hemoroidi și cele mai diferite boale femeiesci, au procurat acestui ex-
celent mijloc de casă de mai multe decenii o răspândire ce mereu crește.

Prețul unei șatule originale sigilate 1 fl. v. a.

Falsificate se urmăresc judecătorește.

Moll's Franzbrantwein u. Salz

(Vinars sărat și sare al lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare flacon poartă marca de scutire alui
A. Moll și este închisă cu plomba „A. Moll“.

Vinarsul sărat al lui Moll este un mijloc popular bine cunoscut cu
deosebire ca mijloc alinător de durere pentru frotare la podagră
și reumatism și la alte urmări ale răcelii.

Prețul unui flacon original plombat 90 cr.

Moll's Salicyl-Mundwasser.

(Apă de gură de salicil alui Moll).

(Basată pe natron cu acid de salicil).

Curățind șilnic gura este cu deosebire importantă pentru copii de ori-ce
etate și pentru oameni mari, căci asigură conservarea dinților sănătoși
și scutește de durere de dinți.

Prețul unui flacon provădut cu marca de scutire alui A. Moll 60 cr.

Expediția principală prin

Farmacistul A. MOLL, furnisor de curte imp. și regesc,
Viena, Tuchlauben 9.

Comande din provincie se efectuează șilnic prin rambursă postală.

În depozite se se ceară expres preparatele provădute cu
iscălitura și marca de scutire alui A. Moll.

[1615] 7—52

Depozite în Sibiu:

La farmacistii Carol Herzberg și C. Müller.

Precauțiune la cumpărarea de
Zacherlin

Mușteriu: „.... Nu voese simplu
prav de insecte, pentru-că eu am
cerut Zacherlin!“ ... Această spe-
cialitate este provădută cu tot dreptul

de cel mai bun mijloc contra insectelor și pentru aceea primesc

1784] 2—12

o sticlă sigilată cu numele „Zacherlin“.

În Sibiu la dl J. B. Misselbacher sen.,	În Sibiu la dl Ludwig Kurowski,
„ „ „ Ludwig Fuchs,	„ „ „ F. A. Reissenberger,
„ „ „ Franz J. Wagner, (vorm.	„ „ „ Andreas Göbbel,
„ „ „ Const. Bugarsky),	„ „ „ Mich. Mathias,
„ „ „ Josef Wagner,	„ „ „ Rud. Schuster,
„ „ „ Joh. Billes,	„ „ „ Josef Schwarz,
„ „ „ Gustav Gürtler,	„ „ „ Wilh. Frank,
„ „ „ Carl Herzberg, Apoth.,	„ „ „ R. Gardik,
„ „ „ G. W. Grohmann,	„ „ „ Jul. Ballmann,
„ „ „ Franz Jahn Söhne,	„ „ „ Friedr. Homm,
„ „ „ Gustav Kessler,	„ „ „ Gust. Frank,
„ „ „ Josef Jikeli,	„ „ „ Friedr. Ziegler.

În toate celelalte locuri ale Transilvaniei sunt depouri
acolo unde sunt expuse afșuri de „Zacherlin“.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novelă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piperuș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărițul.** Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărănițul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Năseudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Nemeová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiteuri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndărăniț.** Novelă de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teasă.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Graiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgărițul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nusciul-impărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novelă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacal bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin pcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milică.** Novelă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot
vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Institut tipografic în Sibiu.A eșit de sub tipar și se află de vânzare la Institutul
tipografic, societate pe acții în Sibiu**MEMORIALUL**

arhiepiscopului și metropolitului

Andrieu baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.